

dla dłużnika lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie. Dłużnik obowiązany jest dołączyć do wniosku zaświadczenie właściwego organu prezydium rady narodowej, obejmujące dokładne dane o stanie rodzinnym, majątkowym i o dochodach dłużnika oraz osób prowadzących z nim wspólne gospodarstwo.

§ 4. Należności sądowe mogą być umorzony z urzędu w części lub w całości, jeżeli:

- 1) egzekucja ich była bezskuteczna i ponowne jej wszczęcie w czasie późniejszym byłoby bezcelowe,
- 2) wszczęcie egzekucji okazało się niemożliwe albo byłoby bezcelowe wobec stwierdzenia, że suma uzyskana z egzekucji nie pokryłaby kosztów egzekucyjnych.

§ 5. 1. O rozłożeniu na raty i odraczaniu zapłaty należności sądowych rozstrzyga ostatecznie prezes sądu właściwego do ściągnięcia należności.

2. O umorzeniu należności sądowych rozstrzyga ostatecznie:

- 1) jeżeli należność nie wynosi więcej niż 5.000 zł — prezes sądu właściwego do ściągnięcia należności,
- 2) jeżeli należność przewyższa 5.000 zł, lecz nie wynosi więcej niż 20.000 zł — prezes sądu wojewódzkiego,
- 3) jeżeli należność przewyższa 20.000 zł — Minister Sprawiedliwości.

3. Przewidziane w ust. 1 i 2 uprawnienia prezesa sądu wojewódzkiego przysługują również kierownikowi ośrodka

zamiejscowego sądu wojewódzkiego, uprawnienia zaś prezesa sądu powiatowego — przewodniczącemu wydziału zamiejscowego sądu powiatowego.

§ 6. 1. Wnioski o rozłożenie na raty, odroczenie lub umorzenie należności sądowych wnosi się do prezesa sądu właściwego do ściągnięcia należności.

2. Prezes sądu, jeżeli nie jest sam uprawniony do rozstrzygnięcia wniosku, przekazuje go wraz ze swoją opinią organowi powołanemu do wydania decyzji.

3. W razie powstania podstawy do wszczęcia postępowania o umorzenie należności sądowych z urzędu, prezes sądu, jeżeli sam nie jest uprawniony do wydania decyzji, przedstawia wniosek wraz z uzasadnieniem organowi właściwemu do wydania decyzji.

4. Decyzję w sprawie rozłożenia na raty, odroczenia lub umorzenia należności sądowych prezes sądu wydaje w formie zarządzenia.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1961 r. o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu należnych Państwu kosztów sądowych w postępowaniu cywilnym i karnym oraz grzywnien w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 1961 r. Nr 59, poz. 332 i z 1966 r. Nr 31, poz. 187).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

266

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 grudnia 1970 r.

w sprawie doręczania pism sądowych przez pocztę.

Na podstawie art. 131 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego i art. 127 Kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie reguluje szczegółowe zasady i tryb doręczania przez pocztę pism sądowych przeznaczonych dla stron, ich pełnomocników lub obrońców oraz świadków, biegłych i innych osób, biorących udział w postępowaniu cywilnym lub w postępowaniu karnym.

2. Rozporządzenie dotyczy również pism wysyłanych przez prokuratora w sprawach cywilnych i karnych oraz pism wysyłanych przez Milicję Obywatelską w sprawach karnych, przez inne organy uprawnione do prowadzenia dochodzeń, a także przez państwowe biura notarialne w sprawach cywilnych podlegających rozpoznaniu przez te biura oraz przez komorników w sądowym postępowaniu egzekucyjnym. Przepisy rozporządzenia dotyczące sądu wysyłającego mają wówczas odpowiednie zastosowanie do tych organów.

§ 2. 1. Pisma sądowe wysyła się i doręcza przez pocztę za potwierdzeniem odbioru jako przesyłki listowe zwykłe lub polecane.

2. Pisma sądowe wysyła się jako polecane przesyłki listowe, jeżeli dołączono do nich akta spraw, dokumenty, które mają znaczenie dla stron lub których zaginięcie mogłoby spowodować odpowiedzialność Skarbu Państwa, a także jeżeli wysyłanie przesyłki jako polecanej jest celowe z innych względów.

3. Na stronie adresowej przesyłki należy umieścić napis: „Za potwierdzeniem odbioru”, a jeżeli pismo jest wy-

syłane jako przesyłka polecona — napis: „Polecana — za potwierdzeniem odbioru”.

4. Użyte w rozporządzeniu określenie „potwierdzenie odbioru” oznacza również „pokwitowanie zwrotne” w postępowaniu karnym.

§ 3. 1. Do pisma sądowego sąd wysyłający dołącza formularz potwierdzenia odbioru.

2. Jeżeli pismo sądowe ma być doręczone adresatowi za pośrednictwem organu przełożonego adresata, formularz potwierdzenia odbioru dołącza się tylko do pisma sądowego przeznaczonego dla adresata.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w razie doręczania pisma sądowego osobie pozbawionej wolności za pośrednictwem administracji zakładu karnego.

§ 4. Pisma sądowe wysyłane jako przesyłki listowe polecane należy nadawać w urzędzie pocztowym przy użyciu pocztowej książki nadawczej poleconych przesyłek sądowych.

§ 5. Doręczenie w sposób określony w art. 138 Kpc oraz w art. 117 § 2 i art. 118 § 3 Kpk nie może być stosowane, gdy sąd umieścił na adresowej stronie przesyłki napis wyłączający taki sposób doręczenia w ogóle lub w stosunku do oznaczonych osób.

§ 6. Odbierający pismo sądowe umieszcza swój podpis i datę na pierwszej stronie potwierdzenia odbioru.

§ 7. 1. Doręczyciel na drugiej stronie potwierdzenia odbioru wskazuje sposób doręczenia lub przyczynę niedoręczenia pisma i umieszcza swój podpis oraz datę.

2. Doręczając pismo doręczyciel niezależnie od adnotacji dokonanych na potwierdzeniu odbioru umieszcza na stronie adresowej przesyłki datę doręczenia i swój podpis.

3. Przewidziane w art. 139 § 1 Kpc i art. 118 § 2 Kpk zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu pisma doręczyciel sporządza na odrębnym formularzu.

§ 8. 1. Po doręczeniu pisma sądowego doręczyciel oddaje niezwłocznie potwierdzenie odbioru oddawczemu urzędowi pocztowemu, który na pierwszej stronie potwierdzenia odbioru umieszcza odcisk datownika i odsyła je do nadawczego urzędu pocztowego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie zwrócenia doręczycielowi potwierdzenia odbioru w wypadkach określonych w art. 137 Kpc i art. 119 § 1 i 2 Kpk.

3. Pozostawienie potwierdzenia odbioru osobie, do której ręk pismo zostało doręczone, nie jest dopuszczalne.

§ 9. Jeżeli zachodzą podstawy do pozostawienia pisma sądowego w urzędzie pocztowym stosownie do przepisów art. 139 Kpc i art. 118 § 1 Kpk, doręczyciel oddaje niezwłocznie pismo wraz z potwierdzeniem odbioru oddawczemu urzędowi pocztowemu.

§ 10. 1. Pozostawienie pisma sądowego w oddawczym urzędzie pocztowym urząd ten stwierdza przez umieszczenie:

- 1) na stronie adresowej przesyłki adnotacji „złożono dnia” i odcisku datownika,
- 2) na drugiej stronie potwierdzenia odbioru podpisu pracownika pocztowego i odcisku datownika.

2. Pismo, o którym mowa w ust. 1, przechowuje się wraz z potwierdzeniem odbioru przez siedem dni, licząc od dnia następnego po złożeniu pisma.

3. W razie zgłoszenia się przez odbiorcę w terminie określonym w ust. 2 pismo wydaje się odbiorcy po umieszczeniu na stronie adresowej przesyłki adnotacji „wydano dnia” i odcisku datownika. Odbiorca kwituje odbiór pisma na potwierdzeniu odbioru, które odsyła się niezwłocznie do nadawczego urzędu pocztowego po umieszczeniu obok podpisu odbiorcy odcisku datownika.

4. Pismo nie podjęte w terminie określonym w ust. 2 opatruje się na stronie adresowej przesyłki adnotacją „nie podjęte w terminie” oraz odciskiem datownika i odsyła się niezwłocznie wraz z potwierdzeniem odbioru do nadawczego urzędu pocztowego.

§ 11. Jeżeli adresat zmienił miejsce zamieszkania, doręczyciel powinien zasięgnąć informacji o nowym miejscu zamieszkania adresata, w szczególności u osób, które mieszkają obecnie pod adresem wskazanym w piśmie, u sąsiadów, w administracji domu albo u dozorca domu lub u sołtysa. Jeżeli nowe miejsce zamieszkania adresata znajduje się w

obrębie tego samego obszaru doręczeń lub w tej samej miejscowości, przesyłkę doręcza się pod nowym adresem, który doręczyciel zaznacza na potwierdzeniu odbioru. W innym wypadku należy na zwracanej przesyłce wskazać sądowi wysyłającemu nowe miejsce zamieszkania adresata, jeżeli zostało ustalone.

§ 12. 1. Jeżeli pisma sądowego nie można doręczyć także w sposób, o którym mowa w § 11, doręczyciel oddaje niezwłocznie pismo wraz z potwierdzeniem odbioru oddawczemu urzędowi pocztowemu, który na drugiej stronie potwierdzenia odbioru umieszcza odcisk datownika i odsyła przesyłkę do nadawczego urzędu pocztowego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie zwrócenia doręczycielowi pisma nie doręczonego w wypadkach określonych w art. 137 Kpc i art. 119 § 1 i 2 Kpk.

§ 13. Nadawczy urząd pocztowy przekazuje niezwłocznie potwierdzenie odbioru lub pismo sądowe wraz z potwierdzeniem odbioru sądowi wysyłającemu.

§ 14. 1. Jeżeli potwierdzenie odbioru nie nadejdzie do sądu wysyłającego w ciągu 14 dni od dnia wysłania pisma albo jeżeli z otrzymanego potwierdzenia odbioru wynika, że doręczenie dokonane zostało wadliwie, prezes sądu w miarę potrzeby zarządzi złożenie reklamacji w urzędzie pocztowym.

2. Reklamację z powodu braku potwierdzenia odbioru kieruje się do nadawczego urzędu pocztowego, a reklamację z powodu wadliwego dokonania doręczenia — do oddawczego urzędu pocztowego.

§ 15. Jeżeli w wyniku postępowania reklamacyjnego okaże się, że pismo zostało adresatowi doręczone, należy niezwłocznie przesłać sądowi wysyłającemu potwierdzenie odbioru, a w braku potwierdzenia odbioru — pisemne poświadczenie przez urząd pocztowy daty, w której doręczenie zostało dokonane.

§ 16. Wzory potwierdzenia odbioru (§ 3 ust. 1), pocztowej książki nadawczej poleconych przesyłek sądowych (§ 4) i zawiadomienia (§ 7 ust. 3) zostaną ustalone w odrębnych trybie.

§ 17. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Poczty i Telegrafów o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym i karnym (Dz. U. z 1933 r. Nr 76, poz. 548 z późniejszymi zmianami).

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: **S. Walczak**

267

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 grudnia 1970 r.

w sprawie powierzenia Państwowemu Biuru Notarialnemu w Bełchatowie prowadzenia ksiąg wieczystych.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 16 listopada 1964 r. o przekazaniu państwowym biur notarialnym prowadzenia ksiąg wieczystych (Dz. U. Nr 41, poz. 278) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powierza się Państwowemu Biuru Notarialnemu w Bełchatowie, w województwie łódzkim, prowadzenie ksiąg wieczystych dla obszaru powiatu bełchatowskiego.

§ 2. Traci moc § 1 pkt 14 lit. g) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1964 r. w sprawie określenia państwowych biur notarialnych przejmujących prowadzenie ksiąg wieczystych (Dz. U. z 1965 r. Nr 1, poz. 3) w części dotyczącej powiatu bełchatowskiego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Sprawiedliwości: **S. Walczak**